

Πόπη μας! Ακριβή μας φίλη και συντρόφισσα!

Επιστρέφεις στη σιωπή. Σίγησε για πάντα η κελαηδιστή φωνή σου, με τη χαρακτηριστική μελωδική Χιώτικη προφορά. Βύθισε στη λύπη τους Χιώτες και τις Χιώτισσες φίλους και συγγενείς η απώλειά σου. Εσύ -επιτέλους!- μετά από τόσα βάσανα, λυτρώθηκες. Μας βύθισες όλες και όλους στη μεγάλη θλίψη.

Βασανίστηκες για δεκαετίες Πόπη μου. Βασανίστηκες σκληρά. Άντεξες όμως! Όρθια και περήφανη μέχρι το τέλος. Μπορούν να αντλούν παράδειγμα, όσοι επιχειρούν να κάνουν **οίστρο της ζωής**, οίστρο του αγώνα, τον κοινό για όλους **φόβο του θανάτου...**

Ήσουν γλυκιά σαν άνθρωπος. Ιδιαίτερα προικισμένη. Οξυδερκής και έξυπνη. Θα μας λείψει το ανατρεπτικό χιούμορ σου, το υποδόριο και υπονομευτικό. Αυτό που ήταν ικανό να "κατεδαφίσει" τα αντίπαλα αστικά ιδεολογήματα, ισχυρότερο από πέντε πολυσέλιδες πολιτικές πλατφόρμες!

Θα μας λείψεις... Άφησες όμως παρακαταθήκες. Η αγνή και άδολη πολιτική σου στράτευση. **Χωρίς ιδιοτέλεια, το αντίθετο.** Η αγωνιστική σταθερότητα, η συνέπεια. Ο σταθερός **στρατηγικός** προσανατολισμός στο γλυκοχάραμα της κομμουνιστικής προοπτικής. Η

διεθνιστική σου πάντα προσέγγιση. Η αταλάντευτη στάση σου, πάντα στην επαναστατική, στην αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά. Στη σταθερή για τον ιδεολογικό και πολιτικό μας χώρο πεποίθηση, ότι «**Τη Νίκη τη φέρνει ο Αγώνας!**» Αλλά και η επίμονη και υπομονετική συσπειρωτική σε ένα στόχο δουλειά μυρμηγκιού που προηγείται του αγώνα και της νίκης.

Γνωριστήκαμε στο προαύλιο του Πολυτεχνείου πριν από 50 χρόνια. Αρχικά στους φοιτητικούς αγώνες. Διπλανές οι Σχολές μας.

Αναδείχτηκες σε εμβληματική μορφή **σε όλους τους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες της Μεταπολίτευσης**. Κέρδισες την εμπιστοσύνη και το σεβασμό, όχι μόνο από φίλους, αλλά και ευρύτερα. Στην πρώτη γραμμή της διαδήλωσης στα Εξάρχεια το '85, όπως σε αποτυπώνει η φωτογραφία μαζί με τον Νίκο, τον προλαλήσαντα.

Στα κινήματα πόλης, όπως στο κίνημα για την υπεράσπιση του **Πάρκου της Παπανδρέου**, του Ζωγράφου. Στις **καταλήψεις του '79**. Στη νίκη του κινήματος, που έστειλε στα σκουπίδια, για πρώτη και μοναδική φορά στα χρονικά, **ψηφισμένο νόμο απ' τη Βουλή, τον 815**.

Στις επιτροπές υπεράσπισης αγωνιστών. Στο κίνημα κατά της κρατικής καταστολής. Στη

ματοβαμμένη πορεία στην Πρεσβεία, στο **Πολυτεχνείο του '80**. Στην **Επιτροπή για το Στρατό**, που ήσουν βασικό στέλεχος. Στάθηκες πάντα όρθια Πόπη μου, σε όλες τις δύσκολες καμπές. Όταν, για παράδειγμα, κάθε βράδυ άδειαζαν η μία μετά την άλλη οι θέσεις δίπλα μας...

Συμμετείχες στη **Συσπείρωση Αριστερών Μηχανικών**, που τάραξε τα νερά στα πρώτα χρόνια. Αργότερα, στην **Αριστερή Πρωτοβουλία Τεχνικών**.

Στο περιοδικό «**Δρόμοι**» παλαιότερα, στο κίνημα υπεράσπισης των προσφύγων και μεταναστών πιο πρόσφατα. Ταγμένη με την ψυχή σου, μέχρι κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή...

Μέσα στις αμέτρητες κυριολεκτικά κινηματικές προσπάθειες, μέσα στις συλλογικότητες και Πρωτοβουλίες που συμμετείχες, συγκαταλέγεται και η **Παντιέρα**, στα πρώτα της βήματα.

Στοχοποιήθηκες για την ανυποχώρητη δράση σου από τους μηχανισμούς του κράτους. Παρέμεινες πάντοτε όρθια.

Η ταξική αξιοπρέπεια σε χαρακτήριζε. Όχι μόνο απ' τη συμμετοχή σου στις **Ταξικές Συσπειρώσεις και Κινήσεις**, μαζί με τη Μέλπω και άλλους αγωνιστές. Όχι μόνο για τον πρωτοπόρο ρόλο σου στην ίδρυση και τους αγώνες του **Σωματίου Μισθωτών Τεχνικών**. Αλλά κυρίως για τη δουλειά μυρμηγκιού μέσα στους συναδέλφους σου. Εκεί που ήσουν **μία απ' αυτούς**. Ποτέ δε "δίδασκες" απ' υψηλού. Πάντα, με το παράδειγμά σου ως κομμουνίστρια και αγωνίστρια.

Ταξική αξιοπρέπεια λοιπόν. Και όχι μόνο εργασιακά, αλλά και πολιτικά. Πάντα απ' την οπτική γωνία που είχε και ο Μάκης. Πάντα **από τη μεριά του κινήματος**.

Πίστευες στην ανάγκη ευρύτερης πολιτικής συγκρότησης και κεντρικής αναφοράς των διάσπαρτων εργασιακών και τοπικών πρωτοβουλιών. Χωρίς ταχυδακτυλουργικά άλματα στην κεντρική πολιτική σκηνή όμως. Εύλογα συνεπώς πρωτοστάτησες στις αρχές της δεκαετίας του '90 στη συγκρότηση μιας αντίστοιχης προσπάθειας, μαζί με τον Μάκη και άλλους μας.

Προερχόσουν Πόπη, από ένα αγωνιστικό ρεύμα της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς, που είχε την ιδιαίτερη διακριτή συμβολή του στη συγκρότηση και διαμόρφωση της φυσιογνωμίας της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**. Στάθηκες επάξια, για πολλά χρόνια, όσο σου το επέτρεψε η υγεία σου, **μέλος της ΚΣΕ**, ήδη από την πρώτη της συγκρότηση. Όλες, όλοι

έχουν να λένε, πόσο σημαντική και καθοριστική ήταν η συμβολή σου. Πάντα με τον ιδιαίτερο, γλυκό δικό σου τρόπο. Έδωσες επανειλημμένα τη μάχη και ως υποψήφια του μετώπου, **στη Χίο**.

Αλληλεγγύη είναι άλλη μια λέξη που υποχρεωτικά έρχεται στο νου. Αλληλεγγύη που εκδηλωνόταν όχι μόνο πολιτικά, δηλαδή συλλογικά, αλλά και προσωπικά. Ήξερες να σταθείς σε κάθε δοκιμαζόμενο φίλο και σύντροφο ή συντρόφισσα. Λίγες μέρες πριν το τέλος, και ενώ ψαχνόταν αν μπορεί να γίνει ή όχι η εγχείρηση, είχες το κουράγιο να με πάρεις τηλέφωνο για να διορθωθεί, αν μπορέσουμε, κάποια αδικία.

Η ανείπωτη συντριβή που όλοι νιώθουμε, αναδεικνύει την ποιότητά σου Πόπη μας...

Χρειάζονται τόμοι για τη λεπτομερή αναφορά της κινηματικής και πολιτικής συνεισφοράς σου. Φεύγεις και μένουν οι αναμνήσεις απ' τα γλέντια, τις ζεμπεκιές, τις ανέμελες διακοπές της παρέας. Τους καπνούς των διαδηλώσεων, τις "άγριες" και τις λιγότερο άγριες απεργίες.

Όμως, και μέσα από την ασθένεια, βρήκες διέξοδο στο θέατρο. Νάτος πάλι ο οίστρος της ζωής. Γιατί η τέχνη είναι ζωή. Όμως και η ζωή είναι τέχνη. Το υπέγραψες Πόπη, γλυκιά και αξέχαστη...